

Kenneth Sørensen

Discipelskabets
vej

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DISCIPELSKABETS VEJ

Kenneth Sørensen

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Discipelskabets Vej

Af Kenneth Sørensen

Et af de centrale emner i den esoteriske lære er *discipelskabets vej*. Ofte vil ordet fremkalde kristne associationer, fordi de fleste mennesker har hørt om evangeliernes tolv disciple. Men discipelskab er ikke en speciel kristen tradition. Discipelskab kendes fra alle de store religiøse traditioner, hvor den oplyste religionsstifter samlede en gruppe af særligt oplyste og hengivne omkring sig. Discipelskab i nutidens esoteriske betydning har imidlertid en langt mere vidtrækkende betydning end det, der afsløres i de overleverede religiøse skrifter.

Evolution – og bevidsthedens udfoldelse

For at forstå den esoteriske definition af discipelskab er man nødt til at placere den i en evolutionær sammenhæng. Der er tale om et gigantisk drama og et langt handlingsmættet forløb, som det ikke er muligt at beskrive i detaljer i denne artikel. Den esoteriske evolutionslære er en beskrivelse af, hvordan det iboende liv, der eksisterer i alle former, inkarnerer i det, der kaldes mineraler, planter, dyr og menneskeformer for gradvis at udvikle stadig højere bevidsthed. Her er det naturligvis nødvendigt at inddrage karma og reinkarnation, som nogle af de vigtigste faktorer, der udvikler sjælen på den lange rejse mod fuldkommenhed.

Discipelskabets vej repræsenterer den sidste del af udviklingen i menneskeriget, før discipelen bevidst får adgang til det overmenneskelige rige, der også kaldes det guddommelige rige, og som åndsvidenskaben kalder Hierarkiet. Set i det perspektiv er discipelskab en forberedelse og uddannelse til medlemskab af Hierarkiet.

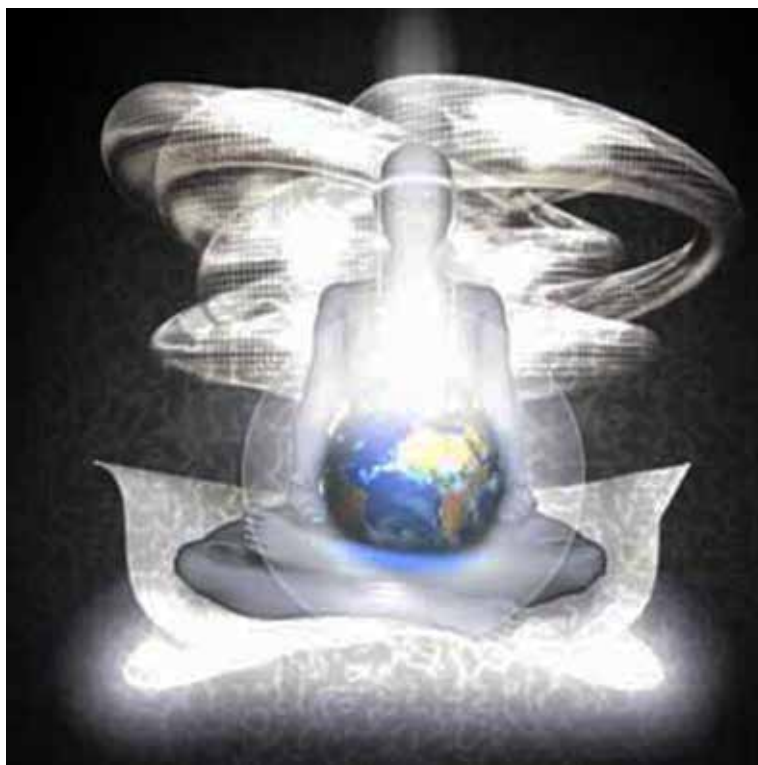
Personlighedens kulmination

Der er en interessant detalje omkring discipelskabets indledende fase, som esoterikere kalder for *personlighedens kulmination*. Åndsvidenskaben oplyser, at den iboende sjæl først har 3-7 inkarnationer, før den er parat til at forlade materialismens vej. I inkarnationerne får sjælen opfyldt alle sine egoistiske begær i en målestok, der tømmer dem for enhver form for tiltrækningskraft. Det er en mæthedsfase, som for altid overbeviser den inkarnerede sjæl om det forgængelige og tomheden i egoistiske begær. Det vækker ønsket om noget mere, noget større. Selv om sjælen på dette tidspunkt er begyndt at mærke længslen efter et liv, der er baseret på åndelige og humanitære værdier, er den fortsat fængslet af sine gamle bindinger og begær, som det vil tage mange inkarnationer at befri sig fra. Men hvad er det for et evolutionært skifte, sjælen indleder?

Hvad er discipelskab?

På det ydre plan er det først og fremmest et værdiskifte, der langsomt forandrer det personlige liv. Discipelskab er normalt ikke en voldsom begivenhed, som fra den ene dag til den næste pludselig forandrer livet. Det er en stille bevægelse væk fra et liv, der er fokuseret på opfyldelse af personlige begær, erhvervelse af materielle besiddelser og personlige fornøjelser hen imod et større samfundsmæssigt engagement. Udviklingen forløber over adskillelige inkarnationer. Det er visionen om at skabe et bedre liv for sig selv og andre baseret på humanitære og åndelige værdier, der er fremherskende. Når der tales om åndelige værdier, tænkes der ikke på religiøse værdier, fordi ånden i mennesket overskrider enhver religiøs definition. At have åndelige værdier betyder i vid udstrækning at arbejde for det gode, det sande og det skønne.

Discipelskab er sensitivitet over for sjælen

På de indre planer handler discipelskab om at opøve en telepatisk sensitivitet først og fremmest over for sin egen sjæl. Sjælens vigtigste egenskab er kærlighed og visdom, som også kaldes gruppebevidsthed. Senere uddybes sensitiviteten til også at omfatte den indre sjælsgruppe og den mester, som disciplen er tilknyttet i den indre verden.

Den telepatiske kontakt kommer til udtryk i det daglige som en tiltagende evne til at modtage gode idéer og omsætte dem i praksis. Der er sjældent tale om, at der føres indre dialoger med åndelige vejledere. Den primære opgave i forbindelse med discipelskab består i, at blive modtagelig for de idéer, som Jordens oplyste sjæle konstant stimulerer menneskeheden med og derefter udtrykke dem i praksis. I åndsvidenskaben kaldes Hierarkiets idéer også *den guddommelige plan*.

Der er en lang række faktorer, som udvikler sensitivitet over for sjælen, men meditation er en af de vigtigste. Telepatisk sensitivitet vil sige en bevidst telepatisk kontakt mellem hjernen, tankesindet og sjælen og derfra videre til mesteren. Kontakten eller kanalen er det, man kalder *antahkaranaen*.¹

Hvem er disciple?

Set i lyset af ovenstående er spørgsmålet, hvem der kan betegnes som disciple? Iflg. Alice Bailey er man discipel, hvis man arbejder på at højne menneskeheden udviklingsniveau, uanset om man ved det eller ej. Det gælder fra den yngste aspirant til Kristus. Senere i artiklen uddybes de forskellige stadier på udviklingsvejen, for naturligvis er der stor forskel på Kristus og et menneske, der lige er begyndt på oplysningens vej.

---

¹ Antahkarana betyder "broen" eller "regnbuebroen". Det er en betegnelse for forbindelsesleddet mellem den højere og den lavere tænkeevne (manas) – dvs. mellem sjælen og personligheden.

Disciple arbejder inden for alle områder af samfundslivet, og i åndsvidenskaben opdeles de i samfundsgrupper: Politik, filosofi, økonomi, kunst, videnskab, psykologi, religion og organisation.

Det er kendetegnende for mange af de største disciple, at de ikke ved, at de arbejder under inspiration fra de indre planer. De oplever bare, at de har en mystisk evne til at blive inspireret. Studier af menneskehedens genier viser, at de ofte ikke kender kilderne til deres skabende engagement. Piero Ferrucci uddyber emnet på mesterlig vis i *Inevitable Grace*.

Hvis der er et særligt fælles kendetegn, må det være, at de er upersonlige, og at de har en særlig evne til at kommunikere sjælssegenskaber ud til menneskeheden i større eller mindre grad.

Esoterikeren

Der findes desuden en mere bevidst gruppe af mennesker, der *ved*, at de er arbejdende disciple. Man kan kalde dem for verdens esoterikere. Der findes mange disciple, men de er ikke alle esoterikere. Esoterikere er mennesker, der arbejder med energi. Med et populært udtryk kan man kalde dem for "energiarbejdere". For esoterikere eksisterer der kun energi i bevægelse, og esoterikerens vigtigste redskab er den skabende tanke og viden om, at energi følger tanken.

Esoterikeren bruger primært meditation til at påkalde sin sjæls kræfter og skabe forandringer på mentalplanet, astralplanet og det fysisk-æteriske plan. Men samfundsengagement og studier er også absolut nødvendige faktorer, hvis sjælens energier skal påkaldes. Det er imidlertid vigtigt at fastslå, at esoterikere ikke nødvendigvis er højere udviklet end andre mennesker, selv om mennesker i esoteriske miljøer ofte har den opfattelse af sig selv. Den tibetanske mester Djwhal Khul siger: *"Den kendsgerning at en studerende tilhører en af de såkaldte ydre esoteriske grupper, siger ikke noget om den sande esoteriske status"*. Viden om åndsvidenskabelige emner gør ingen til discipel.

Discipelskabets faser

Discipelskabets vej består af en række veldefinerede stadier, som løber parallelt med indvielsesvejen, som også er et omfattende emne, men kort fortalt kan forskellen mellem de to veje beskrives sådan:

Discipelskabets vej er det daglige arbejde, hvor karakterudvikling, tjenestearbejde og meditation baner vejen – først for sjælens og senere åndens (monadens) oplysning af personligheden. Det er først og fremmest en udvikling af telepatisk sensitivitet over for sjælen og den indre mester.

Indvielsesvejen er de energimæssige højdepunkter eller kulminationer på discipelskabets vej, hvor konsekvenserne af det daglige arbejde kulminerer i en række permanente bevidsthedsudvidelser.

Det primære formål med discipelskab er et aktivt, oplyst og skabende samfund engagement, der muliggøres via karakterudvikling og meditation.

Discipelskabets fire faser og seks stadier

Discipelskabets fire overordnede forløb kan opdeles i seks stadier, der betegnes:

- **Prøvefasen**, der består af 1) "Det lille discipelskab" og 2) "Disciplen i lyset".
- **Godkendelsesfasen**, der består af 3) "Det accepterede discipelskab".
- **Integrationsfasen**, der består af 4) "Disciplen på tråden" og 5) "Disciplen i auraen".
- **Syntesefasen**, der består af 6) "Disciplen i mesterens hjerte".

Karakterudvikling, tjeneste og meditation

Tre vigtige discipliner skal praktiseres for at få adgang til discipelskabets vej. Det er 1) karakterudvikling og studier, 2) samfund engagement og tjenestearbejde og 3) meditation.

Personlig udvikling, åndelige oplevelser og teoretiske studier er ofte det bærende motiv i begyndelsen. Derfor er karakterudvikling den første opgave, der er indledning til discipelskab. Tjenestearbejde og meditation kommer først senere i discipelskabet,

fordi det kræver en større grad af upersonlighed og målbevidst koncentration, end disciplen er i stand til at præstere i begyndelsen.

Når disciplen i flere inkarnationer har flakket rundt som en sand søgende, vågner erkendelsen af, at formålet med udvikling er upersonligt samfundsengagement. Det betyder, at disciplen nu begynder at arbejde motiveret af at gøre godt og *uden* at arbejde for at opfylde egne ambitioner i livet – selv om de i lang tid stadig vil være styrende.

Når disciplen har nået et udviklingsniveau, hvor en vis grad af karakterudvikling og forædling er opnået, er tiden inde til en fast meditativ praksis, hvor der arbejdes mere målbevidst på at skabe sjælskontakt. De seks stadier skal herefter gennemgås i detaljer for at anskueliggøre de udviklings-faser, de repræsenterer.

Prøvefasen

Discipelskabets prøvefase

Prøvefasen, der indeholder stadiene, "det lille discipelskab" og "disciplen i lyset", kræver en længere beskrivelse, for her ligger alle forudsætningerne for, at de senere stadier kan etableres. Det er en intensiveret udvikling, der forløber over mange inkarnationer, selv om de set i forhold til alle de inkarnationer, der allerede er levet, er relativt få.

Den tibetanske mester Djwhal Khul fortæller følgende om det menneske, der lige er begyndt på discipelskabets vej:

"Mennesket har benyttet formsiden og er blevet domineret af den. Det har også lidt under det og har derfor nogle gange gjort oprør på grund af overmætning af alt, som tilhører den materielle verden. Utilfredshed, afsky, modvilje og dyb træthed kendetegner meget ofte den, som står ved tærsklen til discipelskab".

Alice A. Bailey: *A Treatise on White*, p. 58

I millioner af år har mennesket begæret det fysiske, og nu skal begæret vendes indad mod noget højest abstrakt, og det er årsag til stor frustration og lidelse. Men det fysiske livs bæger er blevet tømt, og derfor opstår der et behov for at rette begæret mod åndelig udvikling.

Under prøvefasen er der ofte en følelse af mindreværd, og det er en af de største forhindringer for disciplen på prøve. Djwhal Khul forklarer det på denne måde:

“Mennesket på prøvestadiets vej har haft kontakt med sjælen, har set visionen og mulighederne, og ser på sin personlighed og sammenligner den med det arbejde, der skal udføres og med kvaliteten hos de mennesker, som arbejdet har ført det sammen med. Resultatet er et meget stærkt mindreværdskompleks, fordi det stimuleres af kraftstrømme oppefra, for energi følger tanken og den farves af tankens kvalitet.

Mennesket, der her tales om, kaster et kritisk og skuffet blik på sin personlighed og dermed stimuleres netop det, som dybt beklages, og dermed bliver det endnu mindre egnet til opgaven. Det er en ond cirkel, der skaber nervøsitet, og den skal brydes af en fuldstændig erkendelse af sandheden, som ligger i ordene: ‘Som et menneske tænker, sådan er det’. Fokuserer man opmærksomheden på sin alvidende sjæls natur, bliver man som sin sjæl. Tanken er fokuseret i sjælsbevidstheden, og mennesket bliver sjælen i manifestation via personligheden”.

Alice A. Bailey: *A Treatise on White*, p. 306

Discipelskab og guruhopping

Det menneske, der lige er trådt ind på discipelskabets vej er ofte et stærkt stræbende menneske. Det leder overalt efter noget, som kan dulme smerten og længsel efter noget andet og mere. Ofte medfører længslen, at disciplen får kontakt med den ene åndelige og humanitære gruppe efter den anden. Det kan resultere i mange gode erfaringer, og vigtige kontakter kan etableres. Men længslen vil aldrig blive helt tilfredsstillt, fordi det er sjælens kalden, der skal besvares.

Før det indre møde er bragt i stand, vil disciplen ofte søge sin sjæl i ydre personligheder, der måske nok kan vise den søgende et stykke af vejen, men aldrig helt slukke den indre tørst efter mening og højere formål i livet. Så længe det ikke erkendes, vil disciplen på prøve gå på det, der kaldes "guru-shopping", hvor den ene åndelige og humanitære gruppe efter den anden opsøges. Den ene skuffelse vil afløse den næste, indtil der er skabt en indre vækst, hvor den "indre guru" – sjælen – begynder at gøre sit nærvær gældende. Den første sporadiske sjælsskontakt vil ofte vise sig som en stærkere samvittighed og følelse af ansvar over for andre mennesker. Sjælens dybeste natur er upersonlig kærlighed.

Prøvefasen og 1. indvielse

Prøvefasen er en periode, hvor disciplen tager 1. indvielse. 1. indvielse handler først og fremmest om udvikling af rigtige værdier, som skal integreres, for de skal praktiseres i hverdagen. Materielle ambitioner og værdier er for alvor lagt på hylde som værdigrundlag og målsætning i livet. I stedet stræbes der efter åndelig udvikling og et ønske om at gøre en forskel i samfundets udvikling. Materielle begær underordnes derfor de åndelige behov, for ingen kan både "tjene Gud og mammon". Det betyder naturligvis ikke, at man skal leve som asket.

Stadiet: "Det lille discipelskab"

Når mesteren, der leder den sjælegruppe, som prøvedisciplen tilhører, ser, at et menneske er parat til discipelskab, får vedkommende kontakt med en discipel på det fysiske plan. Det er naturligvis meget sjældent, at den fysiske seniordiscipel clairaudient får besked om, at et bestemt menneske skal kontaktes. Det vil langt oftere ske ved, at fælles interesseområder tiltrækker mennesker, som har karmisk forbindelse med hinanden.

Der er skrevet meget om de forberedelser, som den enkelte discipel selv skal gennemføre på discipelskabets vej. Djwhal Khul har givet en lang række interessante

detaljer om det arbejde, mesteren udfører fra de indre planer i forbindelse med en discipels optagelse i gruppen og den tætte bevidsthedsmæssige kontakt, der kaldes for ashramen.² Iflg. Djwhal Khul ser mesteren efter følgende, når en discipels evolutionære status vurderes:

1. Om lyset i hovedet er begyndt at skinne som følge af den tiltagende sjælskontakt. Efterhånden som sjælens lys intensiveres i personligheden, begynder lyset fra hjernens atomer at skinne indefra. Derfor fremstilles helgener ofte med en glorie.
2. Når disciplen for første gang begynder at tage ansvar for sin gruppes (families, venners, kollegers, samfunds, nations) karma og er med til at afvikle den, viser det, at sjælen er begyndt at gøre sin indflydelse gældende. Det er det arbejde, der normalt kaldes for et aktivt skabende samfundsengagement.
3. Om sjælen har sin opmærksomhed rettet mod den inkarnerede personlighed. Før mennesket begynder på discipelskabets vej er den del af sjælen, der er fokuseret i den kausale verden, orienteret mod åndens og sjælens verden. Når personligheden når et fremskredent stadie som discipelskab, er der mulighed for sjælsinspiration, og derfor får sjælen en interesse i at kommunikere med personligheden i de tre verdener. En sjæl, der vender opmærksomheden nedad, er derfor et sikkert tegn på udvikling set med mesterens øjne. Det er også en indikation på, at antahkaranaen – bevidsthedsbroen – mellem personligheden og sjælen, er ved at blive bygget.

---

² Esoterisk set er en ashram et subjektivt åndeligt center, hvor en mester samler en gruppe af sjæle, der befinder sig på samme stråle (en af de syv kosmiske energier). En ashram er først og fremmest en indflydelsessfære af positive energier, der telepatisk påvirker menneskeheden.

Disciplen er fortsat primært egoistisk og drevet af åndelig ambition på trods af de ellers positive tendenser. Der er stadig ingen fornemmelse for gruppetilhørsforhold eller upersonligt samfundsengagement. Personlig frigørelse og udvikling er fortsat den stærkeste drivkraft. Mesteren har ingen personlig relation til prøvedisciplen, men arbejder via sine seniordisciple, som vejleder disciplen på det fysiske plan.

Når mesteren har identificeret ovenstående faktorer, undersøges disciplens karmiske status, før en seniordiscipel får opgaven med at føre prøvedisciplen/aspiranten ind på discipelskabets vej. Måske er der i den aktuelle inkarnation en række forpligtelser i forhold til familien, der ikke gør det muligt at indlede discipelskab, selv om alle krav er indfriet. Hvis det er tilfældet, må aspiranten vente til en anden inkarnation. Hvis de karmiske faktorer tillader discipelskab, former mesteren en æterisk genpart af disciplen i ashramen. Den er i tæt energetisk forbindelse med disciplen, og den viser øjeblikkeligt de fremskridt, der sker undervejs i forløbet.

Stadiet: "Disciplen i lyset"

Stadiet er karakteriseret af en stabiliseret livsrytme, hvor disciplen langt mere målrettet forsøger at mestre sit liv for at skabe en fokuseret retning. Disciplen lærer at styre sine følelsesmæssige svingninger ved at træne sig i at bevare det mentale fokus og klarsyn. Et flakkende følelsesliv og et rastløst tanke-sind forhindrer enhver form for højere inspiration.

"Disciplen i lyset" er et menneske, som iflg. Djwhal Khul går vejen til "*de mindre åbenbaringer*". De er mindre, fordi de vedrører det arbejde, der skal gøres i forhold til personligheden, og derfor vedrører det ikke den højere indsigt i arbejdet. Betegnelsen – "disciplen i lyset" – refererer til "sjælens søgelys", som er et navn for det oplyste intellekt. Det oplyste intellekt afslører alle de begrænsninger og blokeringer, der findes i karakteren og i evnen til at omsætte de højere følelser og tanker til praksis. Forhindringerne skal overvindes på intelligent måde.

I løbet af stadiet, der kan afvikles på to inkarnationer, tilknyttes der en seniordiscipel, som fra de indre planer arbejder telepatisk på at inspirere disciplen. Seniordisciplen, der er udpeget af mesteren, har til opgave at etablere en telepatisk kontakt med aspiranten for at inspirere til en intensivning af karmaafviklingen. Her tænkes der på både den individuelle karma fra den aktuelle inkarnation og næste inkarnation, gruppekarma og menneskehedens karma. Gruppekarma afvikles ved at påtage sig ansvaret for at løse større samfundsopgaver i samarbejde med andre disciple. Der indledes med andre ord et hårdt arbejde, men belønningen er en dyb følelse af mening og formål. Det skal dog siges, at der er tale om afvikling af både god og dårlig karma.

Disciplen oplever den telepatiske kontakt med seniordisciplen på de indre planer, som en periode med ubalance, der efterfølges af en periode med ligevægt og forøget klarhed. Og desuden:

- Øget mental aktivitet, hvor tankerne i perioder løber løbsk, men senere skabes der balance.
- Øget modtagelighed for idéer, som kan resultere i fanatisme og overidealiserings, men senere skabes der balance.
- Øget psykisk sensitivitet med begyndende astral clairvoyance. De metafysiske evner er imidlertid en prøve, der skal afvises, for disciplen på dette niveau skal først udvikle den telepatiske sensitivitet over for idéer og sin intuition.

Disciplen har tre overordnede mål under prøvefasen:

1. At udvikle sin sensitivitet over for sjælen, mesteren og den indre gruppe. Det kræver karakterudvikling, forædling, meditation og gruppearbejde.
2. At udvikle evnen til at tænke i abstrakte baner, for evnen er en forudsætning for indre kontakt, og det forudsætter studier og meditation.
3. At opbygge evner, som den indre sjælegruppe har brug for både astralt og mentalt, og udføre dem i tjenestearbejde.

Godkendelsesfasen

Når disciplen bevæger sig ind i godkendelsesfasen, betyder det, at stadiet nærmer sig, hvor det er muligt at deltage direkte i det arbejde, som den indre og ydre gruppe er engageret i. Stadiet kaldes for "det accepterede discipelskab". Men inden man får adgang til "det accepterede discipelskab", indledes en kamp med følelseslivet, som fortæller:

- Om sjælen i en bestemt inkarnation og under den aktuelle udviklingsfase bliver den dominerende faktor i disciplens liv.
- Om følelsernes og det astrale plans blændværk er overvundet og kan blive et område for tjenestearbejde ved hjælp af evnen til at styre og målrette de følelsesmæssige aspirationer og begær imod sjælens hensigt.

- Om mennesket kan blive en af Hierarkiets aktive medarbejdere og være i stand til arbejde mentalt inspireret af kærlighed og rigtigt motiv.

Om det lykkes, afgøres af aspirantens indsats og af seniordisciplens vurdering. Seniordisciplen har haft kontakt til aspiranten i samarbejde med mesteren.

Aspiranten er ved at nærme sig det stadie, hvor det er muligt at blive en fast medarbejder i ashramens liv, men aspiranten er selv ubevidst om sin status. Men godkendelsesfasen er i øvrigt en af de vanskeligste af alle faserne, fordi alle de gamle følelsesmønstre igen bliver stimuleret som led i forberedelsesarbejdet. Disciplen, der nærmer sig "det accepterede discipelskab", er et menneske, der er under kraftig påvirkning fra sjælen via de daglige meditationer og i forbindelse med samfundsengagementet. Hvis (for at bruge et billede) det almindelige menneske har en spænding på 100 volt, er disciplen under godkendelsesfasen et menneske, der fungerer som en højspændingsledning. Energien stimulerer alt i personligheden – også karaktersvaghederne.

Disciplen arbejder med følelseslivet

Godkendelsesfasen er en meget intensiv fase, fordi ingen kommer tæt på gruppen eller lukkes ind i ashramens bevidsthedssfære, før man har lært at håndtere de følelsesmæssige udsving. Mesteren er nødt til at beskytte sit arbejde mod disciple, der fortsat er drevet af personlige ambitioner, eller som reagerer ud fra sårede følelser og andre personlighedsreaktioner. Et enkelt menneske, der har en uheldig adfærd i gruppen (f.eks. på arbejdspladsen) kan ødelægge utrolig meget pga. sladder, bagtalelse eller kritik. Derfor er det helt nødvendigt, at disciplen er trænet i god vilje og upersonlighed, før det er muligt at komme i kontakt med mesterens vigtige arbejde. Djwhal Khul nævner en række egenskaber, som skal være udviklet, før "det accepterede discipelskab" kan komme på tale:

Upersonlighed

Disciplen skal vise upersonlighed og ubundethed i forhold til sig selv, sine medmennesker, sit arbejdet, sin mester og sin tro, uanset hvor positiv den evt. er. Upersonlighed og ubundethed er evnen til at forholde sig følelsesneutral til situationer og mennesker, uanset hvilken adfærd de viser. Der er ikke tale om ligegyldighed eller kølig distance, for der ligger snarere en varm udstrålende anerkendelse bag den upersonlige adfærd. Der er heller ikke tale om tavs passivitet eller handlingslammelse. Tværtimod gør den upersonlige og ubundne holdning disciplen i stand til at handle langt mere korrekt og intelligent.

De fleste har svært ved at forholde sig upersonligt og ubundet til sin livsfilosofi, for mange betragter den som et tegn på en særlig høj udvikling – også selv om der ikke er noget, der tyder på det, når man objektivt iagttager arbejdsindsatsen og indflydelsens rækkevidde.

Det har stor værdi, hvis man kan finde symboler på de kvaliteter, man forsøger at udvikle, for dem kan man arbejde med i meditation. Solen er f.eks. et vigtigt symbol på upersonlighed. Solen har en varm og livgivende udstråling, som skinner på alt uden forbehold, og derved stimulerer den væksten i alt levende. Solen skinner på både fattige og rige, på forbrydere og helgener. Det er værd at tænke på, at mange gamle religioner og åndelige traditioner har haft soltilbedelse, hvor Solen var centrum for den åndelige praksis. Solen er et enestående symbol på Guds og livets udstrålende og velsignende kraft.

Djwhal Khul nævner, at mestrene aldrig ønsker emotionel hengivenhed fra deres disciple. I virkeligheden er den form for tilbedelse en forhindring for mesteren, når man forsøger at skabe kontakt.

- Upersonlighed forudsætter en form for lidenskabsløshed eller følelsesmæssig neutralitet, der hverken er ligegyldighed eller passivitet. Upersonlighed er ikke følelsesmæssig kulde eller distance. Når upersonligheden er størst, viser den sig som evnen til at træde i sit medmenneskes sted ved hjælp af identifikation og gruppebevidsthed. Identifikation er enhedsbevidsthed. Gruppebevidsthed er inklusivitet – evnen til via kærlighed at opfatte andres behov som sine egne. Når man træner følelseslivet til at blive stille som overfladen på en spejlblank sø, kan den højere kærlighed bruge følelserne som et medie og et "spejl".
- Upersonlighed er mangel på ambition, men ikke mangel på aspiration.

Man kan sætte kvaliteten upersonlighed i relief ved at citere Djwhal Khul og forstå, hvordan upersonlighed på et tidspunkt kan praktiseres i forhold til familien:

“Sjælen skal give fuldstændig afkald på sin binding til andre personligheder. Den skal lære at møde og kende andre mennesker udelukkende på sjælens plan. For mange disciple er det en vanskelig lektie. Måske bekymrer de sig kun lidt om sig selv. Måske har de lært personlig ubundethed. Måske værdsætter de kun lidt det, der opnås ved kontakt med personligheden.

De er ved at lære at sætte sig ud over det og har måske også allerede delvis gjort det, men bindingen til deres børn, deres familie, deres venner og fortrolige har størst betydning, og det holder dem fanget i de lavere verdener.

De forstår ikke, at deres kærlighed først og fremmest er kærlighed til personlighederne og kun i anden række til sjælene. Mange disciple stranded på disse skær i flere inkarnationer, indtil den tid kommer, hvor deres kærlighed via smerte og lidelse og ved konstant at miste det, de holder så meget af, træder ind i en ny, højere og mere ægte fase.

De løfter sig over det personlige og finder – efter at have følt tab og lidelse – igen de mennesker, som de nu elsker som sjæle, og de erkender, at de fik en gevinst og ikke et tab, og at det kun er det uvirkelige, kortvarige og falske, der er forsvundet. Det virkelige menneske er bjærget, og det kan aldrig mistes.

Det er meget ofte et problem for forældre, som er på discipelskabets vej, og det er ved hjælp af deres børn, at lektien skal læres, som kan frigøre dem, så de kan opnå indvielse. De holder på deres børn. Det er imod naturens lov, og det ender ulykkeligt. Det er højdepunktet af egoisme. Hvis de blot forstod, ville de erkende, at for at fastholde må man give slip, og for at bevare må man frigive, for sådan er loven”.

Alice A. Bailey: *Esoteric Psychology II*, p. 104-105

Stadiet: "Det accepterede discipelskab"

At være en "accepteret discipel" vil først og fremmest sige, at man er egnet til at påtage sig større og vigtigere ansvarsopgaver for den indre gruppe. Pga. evnen til at udruste sig med egenskaber, som gruppen har brug for, har man bragt sig selv i en situation, hvor det er blevet nødvendigt, at man inddrages i arbejdet. Det er en fase, hvor den personlige udvikling glider meget i baggrunden, fordi den meditative og reflektive praksis nu er så effektiv, at evnen til at løse personlige konflikter sker næsten automatisk, som en del af de daglige rutiner. Tjenestearbejde og samfundsengagementet dominerer i langt højere grad end behovet for personlig udvikling. Man glemmer så at sige sig selv i arbejdet. Discipelen opbygger og lever i et konstant mentalt spændingsfelt.

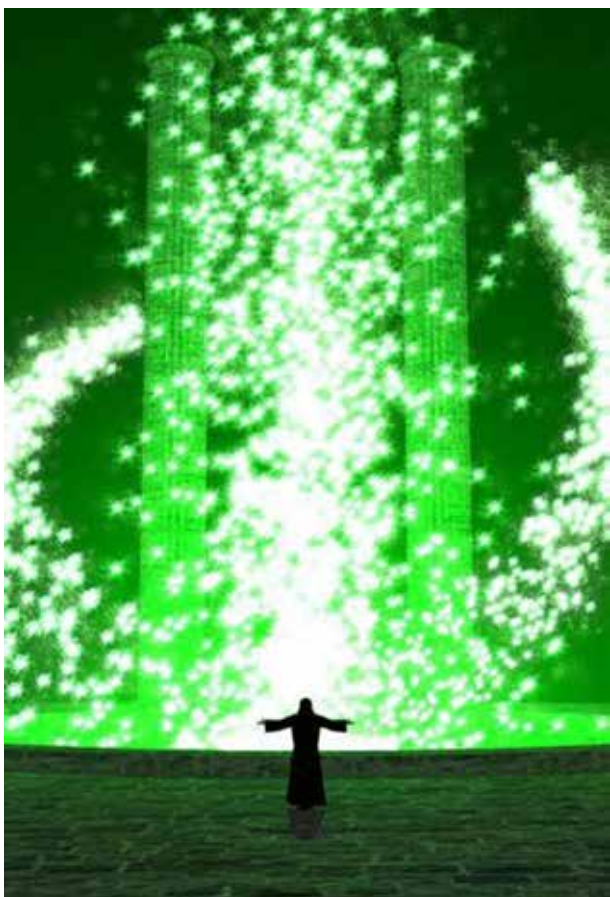
Discipelen lærer – ved at være fokuseret og målrettet i sit arbejde – at leve i et stort mentalt spændingsfelt, som i perioder skaber øjeblikke af stor inspirativ kraft fra sjælen og ashramen. Spændingen er en forudsætning for inspiration. Det er et stadie, hvor discipelen lever med den samme målrettede og fokuserede og selv-disciplin, som en udøver af topidræt gør det, men discipelen er fokuseret på at tjene andre og ikke sig selv.

Spændingen opbygges bl.a. ved at leve et disciplineret liv, hvor man undgår at spille tid og energi på uvæsentlige ting. For stor opmærksomhed på det fysiske helbred og små skavanker, på andre menneskers fejl og mangler, interesse for hvordan andre tænker, sladder, bekymring og fokus på det seksuelle tapper energier i en helt utrolig grad.

Disciplens første kontakt med mesteren

Når discipelen er accepteret af mesteren opnås den første og direkte kontakt med den personlige mester. "Det accepterede discipelskab" er det stadie, hvor man får kontakt med mesteren, og det er mesteren, der fortæller, at man er accepteret. Ikke fordi mesteren har særlig sympati for discipelen, men udelukkende fordi discipelen gennem sit samfundsengagement og den selvpålagte forædling har kvalificeret sig til "det accepterede discipelskab". Kontakten sker enten i fuld vågen bevidsthed eller i en drøm, og følgende kan siges om oplevelsen:

- Begivenheden står lysende klart, og der er ingen tvivl om ægtheden.
- Der er en stærk modvilje mod at fortælle andre om begivenheden.
- Der er en erkendelse af, at kontakten udelukkende bruges som et redskab i tjenestearbejdet.
- Man forstår, at mesteren aldrig afbryder kontakten, men hvis det sker, skyldes det, at sjælkontakten ikke er fast forankret.

Kontakten til mesteren kan ske som:

- En drømmeoplevelse
- En symbolsk undervisning
- En tankeform af mesteren
- En direkte kontakt med mesteren i meditation
- Et interview med mesteren i ashramen

De tre første eksempler er ofte forberedende kontakter, som prøvedisciplinen i godkendelsesfasen oplever inden "det accepterede discipelskab". De to sidste opleves af den accepterede discipel.

Djwhal Khul nævner, at der findes psykiske oplevelser, som ligner de ovenstående, men som nemt kan være et falsum. Men de accepterede disciple ved med sig selv, at de lever op til kravene. Det ydre samfundsengagement har en sådan karakter, at den gavnlige indflydelse på andre er hævet over enhver tvivl. Det er desuden vigtigt, at man ikke afviser alle psykiske oplevelser som blændværk, for så afskærer man sig fra en vigtig indre kontakt.

Det er vigtigt at nævne, at man godt kan være en accepteret discipel uden at vide det. Mange fremtrædende kulturpersonligheder med global indflydelse har muligvis ikke bevidst kontakt til en mester i den aktuelle inkarnation. Det kan være klogt at vælge en inkarnation uden esoteriske erkendelser, hvor samfundsengagementet får 100% opmærksomhed. Men det er mennesker, der har en mystisk evne til at blive inspireret og få relevante idéer. Men de kender ikke kilden til inspirationen.

2. indvielse og discipelskab

Det, der i åndsvidenskaben kaldes for 2. indvielse, forekommer enten lige før eller efter "det accepterede discipelskab". Ingen får adgang til ashramen før 1. indvielse. Djwhal Khul fortæller følgende om 2. indvielse:

"Indvielsesprocessen mellem 1. og 2. indvielse er for mange den værste tid med sorg, vanskeligheder, forståelse af problemer samt en konstant indsats med at forædle sig selv, som det kaldes esoterisk, og som disciplen til enhver tid er underlagt. Udsagnet om at målet for den indvielse er at forædle sig selv, er måske den mest præcise og oplysende af alle mulige definitioner på den opgave, der skal udføres".

Alice A. Bailey: *The Rays and the Initiations*, p. 577-578

2. indvielse er sammenfaldende med det mål af vækst, hvor disciplen opnår kontrol over sin følelsesmæssige natur. Følelserne er ikke længere en afgørende forhindring i tjenestearbejdet. Det er en fase, hvor alt i disciplens følelsesmæssige natur bliver stimuleret for at sjælen kan forædle og gennemstrømme astrallegemet med kærlighed. Astralplanet er domineret af tre typer astralkraft: Det egoistiske begærs kraft, frygtens kraft og seksualitetens kraft. Ambition (misbrug af magt), frygt og misbrug af seksualitet er derfor de vigtigste områder, som disciplen skal forædle.

Integrationsfasen

Optagelsesfasen betegner en fortsat tættere telepatisk forbindelse mellem disciplen og den overvågende mester. Disciplen tages derfor med ind i ashramens bevidstheds-mæssige center. Det er vigtigt at huske, at en ashram er et *bevidsthedsområde* – ikke en lokalitet. Optagelsesfasen består af to stadier: "Disciplen på tråden" og "disciplen i auraen". Det er desuden fasen, hvor disciplen tager 3. indvielse.

Stadiet: "Disciplen på tråden"

Det mystiske navn hentyder til et stadie, hvor disciplen lærer at kontakte sin mester i nødsituationer. "Tråden" er naturligvis den telepatiske forbindelse, der eksisterer mellem mester og discipel. Og der arbejdes målrettet på at stabilisere forbindelsen primært ved hjælp af meditation.

Disciplen, der har været accepteret discipel i mindst en inkarnation, er i stand til konstant at opretholde den mentale spændingstilstand. Man kan sige, at hver dag er en konstant meditation. Antahkaranaen og bevidsthedsbroen udbygges, og det medfører en bevidst og permanent hjernekontakt mellem hjernen, mentallegemet, kausallegemet og videre ind til mesteren. Der er en række markante kendetegn på, at et menneske er en "discipel på tråden":

1. Disciplen har ikke længere nogen særlig interesse for sin personlige udvikling eller sit eget følelsesliv.
2. Disciplen reagerer ubundet og upersonligt uanset hvilke reaktioner, der vækkes. Disciplens personlige sympatier og antipatier spiller ikke længere en rolle. Disciplen kan samarbejde med hvem som helst, hvis det er nødvendigt.
3. Disciplen har evnen til at glemme sig selv og lægger ikke særlig vægt på sin status som discipel. Der er en veludviklet proportionsans.
4. Disciplen kan arbejde fra et højt spændingspunkt, hvor det personlige liv er styret af hierarkiske formål og tjenestearbejde.

Disciplen påkalder aldrig sin mesters opmærksomhed i forhold til personlige problemstillinger. Det er udelukkende spørgsmål vedr. gruppens arbejde, der er relevante.

På dette stadie overvåger disciplen konstant sine tanker for at opnå et stabilt tanke-sind, der ikke flakker omkring. Disciplen lærer betydningen af tavshed, som i praksis betyder evnen til at vælge sine ord med omhu og kun tale, hvis det kan skabe konstruktive virkninger. Med andre ord skal der læres tre lektier: Stop egoistisk tale, stop sladder og "kast ikke perler for svin".

Stadiet: "Disciplen i auraen"

"Disciplen i auraen" er et stadie, der antyder en endnu tættere relation mellem mester og discipel, og den defineres af Djwhal Khul på denne måde:

"– stadiet hvor disciplen får tilladelse til at kende den metode, der kan benyttes for at få et personligt interview med mesteren".

Når disciplen har nået det høje niveau, er disciplen især kendetegnet af en ophøjet ro og et fokus, der aldrig afledes. Hele livet omkring disciplen kan styrte i grus, og alt hvad der er kært, kan mistes, uden at det får indflydelse på discipulens arbejde. Discipuln har nu evnen til at trække på de kræfter og kvaliteter, der strømmer gennem mesterens aura. Det er årsagen til, at stadiet kaldes for "discipuln i auraen". Når discipuln opnår det høje udviklingsniveau, hvor discipulens egen aura kan opretholde den samme spænding som mesterens, bliver discipuln selv en mester. Det betyder, at discipuln overtager en del af mesterens arbejde, og mesteren frigøres til at arbejde på et højere niveau. I den ydre verden har "discipuln i auraen" stor gennemslagskraft i samfundet og samler mange mennesker omkring sit samfundsnyttige arbejde.

Syntesefasen

Stadiet: "Discipuln i mesterens hjerte"

"Discipuln i mesterens hjerte" er en fase, hvor der ikke er så meget at sige, fordi det vedrører bevidsthedsudvidelser af en sådan art, der ikke findes ord for. Djwhal Khul definerer stadiet således:

"– stadiet hvor discipuln altid er i tæt kontakt (med mesteren). Discipuln forberedes til umiddelbar indvielse, eller indvielsen er taget, og discipuln får et specialiseret arbejde. På dette stadie beskrives vedkommende som "discipuln i mesterens hjerte".

I syntesefasen tages 4. og 5. indvielse.

Relationen mellem mester og discipuln indikerer på ingen måde, at der er et særligt følelsesmæssigt bånd mellem dem. Begge er på dette stadie lige så upersonlige som Solen, og det vil være lige så absurd at påstå, at Solen foretrækker at skinne mere på ét menneske end på et andet.

Discipuln er ved at komme i meget tæt kontakt med mesteren over alle mestre – Kristus – som også kaldes Herren Maitreya. Kontakten med "mesterens hjerte" er en indikation på den tætte kontakt, som discipuln er ved at etablere til selve livs-princippet eller ånden.

Menneskelivets udviklingsvej er ved at være fuldført af disciplen, som nu selv er mester, for menneskelivet har ikke mere at tilbyde ud over tjenesteopgaver. Disciplen har nu evnen til at identificere sig med Det Ene Liv, har etableret kontakt og bygget en bevidsthedstråd:

- fra hjertet til "hjertet" i hovedcentret
- til den egoiske lotus, der er monadens hjertecenter
- til ashramens hjertecenter, der er mesteren
- til Hierarkiets hjertecenter, der er Kristus
- til Shamballas hjertecenter, der er Sanat Kumara
- til Jordens højere selv, som er Venus-systemet
- til solsystemets hjertecenter, som er Jupiter,
- til Sirius-systemets hjertecenter, som er Sollogos og ...
- til et punkt i Sirius-systemet.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk